

DEL SOMNI D'ANIT PASSADA

Em trojava a ciutat; una ciutat grandiosa on les cases semblava que aguantessin el cel, amb llur teulada. Els carrers eren llargs, estrets, inacabables.

El meu acompanyant era un capellà. Un capellà quasi tan jove com jo. Vestia com tots els capellans, però el lleuger abric que duia li donava una aparença senzilla i elegant a la vegada. El que em captivà més d'ell foren els seus ulls i les seves mans. Eren uns ulls d'aquells en el fons dels quals s'hi veu l'ànima nua i transparent del seu posseïdor. Eren uns ulls de somniador que, en mirar-los, us feien somniar... Miraven tan endins vostre, que us feien enrogir tement que troessin l'estança del pensament, poc emblanquinada i neta.

Les seves mans, blanques i femenines, us feien enyorar la vostra llunyana infantesa, puix les endevinàveu posant-se en les testes dels nins, acaronent-les amb una infinita dolcesa de mare... El que d'elles sortís, tenia que ésser bell i perfecte.

Caminavem...

Ell, parlava, parlava com si resés... Però, quin devassall de bellesa sortia dels seus llavis carosos sobre el mentó pronunciat, reflex d'una voluntat indomable i gegantina!

De sobte em prengué del braç, amb una d'aquelles mans d'apòstol o d'artista, i em feu:

—No t'hi quedis, Joan, a la ciutat; no t'hi quedis. Ací les parets són tan properes les unes a les altres, que et faran pensar en la llarga i horrorosa agonia que hom sofriria si l'empresonessin viu entre les lloses d'un sepulcre. No t'hi quedis, Joan; mira el cel: és només una llunyana serpentina de blau inassolible. Val més que et perdis al cor de les nostres Guillerries, on, de cada branquilló i de cada fulla, pots fer-ne un cant. Ací les parets són de glaç i les finestres i els portals no tenen ni una sola mirada acollidora. La ciutat els ha encomanat la seva freda indiferència i tant s'els en dona el teu plor, com la teva riulla.

No t'hi quedis, Joan...

Cerca els espais lliures on el Ter, cinta platejada sobre el pit de les planes dormides, et digui les cançons i els anhels dels pins i de les alzines. Ves a les platges de Sau que, en elles, trobaràs encara les dones d'aiguà que et contarán els seus jidil·lis, venint fins a tu damunt les fulles despreses dels pollancs, que els fan de barca...

En cada giragonça d'aquell riu, la farigola i el romani et donaran coronas més preuades i odorants que el llorer que et convertirà en déu per un dia. Per un dia només, Joan, perquè la ciutat és capriciosa, i si avui aixeca un idol, demà l'enderroca amb la picota de la infàmia o amb la urpa del menyspreu. Val més el cant d'un passarell lliure, de muntanya, que tots els afalacs i elogis hipòcrites dels qui et difamaran quan la teva estrella empal·lidexi. No t'hi quedis, no, Joan...

Jo vingui també buscant la llum que't tempta i si bé vaig saborejar ben plena la copa del triomf, ben car vaig pagar el contingut d'ella!

Els cors de l'enveja i les arnes del despit, destrüfen el tålem que ells mateixos havien aixecat damunt del meu nom. Ací no podries somniar sens que et moteessin de foll i com a tal et tractessin. Entorna-te'n Joan, i segueix somniant sempre, sempre... però allà dalt. Allà dalt on tot és pur i el cel no és aquesta migrada serpentina empresonada entre les parets indiferents i glaçades d'aquesta ciutat prenyada d'agonies.

No t'hi quedis, Joan...

Cert és que en ella, hi ha carrers més amples i places més espaioses... però l'estretor és també dins del qui l'habiten!

No és pas l'odi qui em fa parlar, no, Joan. Es la pena, la compassió i l'enyorança. Pena i compassió vers aquelles ànimes eixutes i estèrils, incapaces de brivar

